

BLOEI
ALS DE
BLOEMEN

ONBEGRENSD LEVEN
MET HART EN ZIEL

MORGAN HARPER NICHOLS

VOOR JE HART

WAT HET VOELT

Klamp je vast,
met al je onbeantwoorde vragen,
klamp je vast aan de hoop,
want zelfs uit je twijfels
kun je kracht putten
en ook in alles wat je niet begrijpt
zal de genade je overkomen.

Onder blauwe luchten,
op ruwe rotsen,
in dorstige hitte,
in verlaten land -
ze is altijd binnen handbereik,
de genade,
en ze geeft je te denken:
Je bent niet zwak omdat je eenzaam bent.

En ook als het woord 'genade' tot op
de draad versleten is,
je het zo vaak gehoord hebt
dat je denkt allang te weten wat het betekent,
dan is ook daar genade voor:
een voorzichtige vingerwijzing
naar haar eigen oeverloosheid,
haar onontbeerlijkheid,
hier, en nu je verloren loopt
in de wildernis.

Dus laat je niet ontmoedigen
als de weg tegenzit.
En denk niet dat je gefaald hebt
als je niet zeker weet of je de tocht kunt uitlopen,
want dit schitterende, onvermoede geschenk
dat we genade noemen
zal je vinden waar je bent,
je vrede geven in je onrust,
je voor je eigen angsten hoeden.

Er zullen dagen zijn dat je je angstig voelt
en je staat op
en steekt met al je angsten af naar zee.

Vriend,
laat me dit zeggen,
dat is de definitie van moed.
Het is die zachte, besliste stap richting het water
die zegt: 'Ik ga aan boord
en neem mijn angsten mee.'

Moed is geen gevoel.
Het is geen gedachte.
Het is een innerlijke wind die in je opsteekt,
je uit je slaap haalt
en ritselt: 'Ik ga verder
met alles wat ik nu heb:
een ademtucht, een paar voetstappen
en een koffer vol angst,
en ik zal hoe dan ook de kracht vinden
om te zijn waar ik nu ben.'

The background is a solid dark teal color. A thin, white, wavy line runs horizontally across the middle of the page, slightly above the text. Scattered throughout the upper half of the page are numerous small, white, star-like dots of varying sizes, resembling a starry night sky.

LAAT RUIMTE VRIJ
VOOR ALS DE SCHOONHEID JE KOMT ONDERBREKEN:
LICHT DAT ONVERWACHT DOORBREEKT,
MIDDEN IN DE NACHT AANKLOPT.
IN DAT DONKER BEGIN JE MISSCHIEN
WEL DE REALITEIT TE ZIEN
VAN AL DIE MUREN
DIE JE HEBT GEBOUWD
OM JEZELF HEEN
EN HOE
DIE MUREN JE IN DE WEG STAAN
BIJ HET LEVEN.

ALS JE GEBROKEN BENT,
KAN HET LIJKEN OF ER MAAR ÉÉN VLUCHTWEG IS:
NAAR BUITEN,
OP ZOEK NAAR DE LIEFDE VAN EEN ANDER MENS,
MAAR WAT ALS JE
NIET BUITEN BEGON TE ZOEKEN,
MAAR HIERBINNEN, TUSSEN DEZE MUREN,
WAARACHTER JE AL JAREN ZIT WEGGEKROPEN.

WANT DE MUREN DIE JE BOUWDE
OM JEZELF TE BESCHERMEN,
BEPERKTEN JE UITZICHT OP DE WERELD,
BEPERKTEN JE IN JE BEWEGINGEN,
BENAMEN JE DE ADEM.

MISSCHIEN WORDT HET TIJD
OM HET LICHT TOE TE LATEN DAT DOOR ALLES HEEN BREEKT,
DAT DOOR DE KIEREN VALT,
JE HERINNERT AAN EEN ANDER LEVEN,
EEN LEVEN DAT IETS BETEKENT,
AAN DE ANDERE KANT VAN DEZE MUREN.

JE ZOCHT VEILIGHEID,
MAAR ACHTER ZELFGEBOUWDE MUREN BLIJVEN SCHUILEN
HEEFT JE NOG NIETS OPGELEVERD.

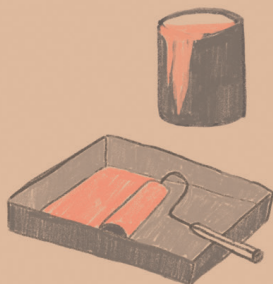
ER IS MEER VOOR NODIG
OM JE GEBROKEN HART TE HELEN
EN DE PIJN STAAT HOOG OM JE HEEN
ALS EEN VINGERWIJZING DAT OOK HIER,
BINNEN DEZE BEKLEMMENDE MUREN,
ONEINDIG VAN JE WORDT GEHOUDEN.

ALS DIE MUREN EINDELIJK INSTORTEN,
ZUL JE HET ZIEN: EEN GEBROKEN,
MAAR SCHITTERENDE WERELD STAAT OM JE HEEN,
NODIGT JE UIT OM DAGELIJKS DE SPRONG TE WAGEN,
TE LEVEN VOORBIJ DE GRENZEN
VAN WIE JE WAS.

Ondanks al die gesprekken, de woorden
die vielen, jaren terug,
dat je mag weten dat dit waar is:
hoe donker de nacht ook is,
in de ochtend breekt het Licht door,
vult de kamer tot in de verste hoeken.

Als een parasiet heeft de schaamte
zich in je ziel genesteld, en vreet aan je,
vergiftigt je geest met
leugenachtige gedachten als:
Is dit de moeite van het leven wel waard?

Ook als je te moe bent
voor een weerwoord op je eigen gedachten,
hebben je twijfels niet het laatste woord.
Zij schrijven jouw verhaal niet.

Je bent vrij
om je door de hele kamer te bewegen,
de muren een andere kleur te geven,
hardop uit te spreken dat er over
jou nog meer te zeggen valt.

Ik weet niet wie
jou dat gevoel van overbodigheid gaf,
maar ik kan je dit verzekeren:
wat voor gevoel ze jou ook gaven,
jouw stem verdient een luisterend oor.
Jouw woorden zijn bedoeld om ver te klinken,
diep te zinken.
En het leven dat uit jou opbloeit
is onherhaalbaar en eenmalig van jou,
en van niemand anders.

Waarschijnlijk heb je de komende jaren niet uitgestippeld
en zijn er momenten dat je je stem wilt laten horen,
alleen weet je niet hoe.
Maar
als de woorden dan eindelijk komen
en je vindt de moed om je mond open te doen,
dan zal je verhaal gehoord worden.

Jij, je bent gemaakt
om alles te geven, alles,
en je bent ook gemaakt
om van te houden.

Je bent gemaakt
voor een betekenisvolle verbintenis
die wat jij denkt dat je verdient
ver overstijgt.

Heb dus vertrouwen dat er onverdiende
geschenken
op jou liggen te wachten,
ondanks het hartzeer
dat je overhield aan
gebroken vriendschap.

Jij, je bent vrij om te vergeven
en je bent ook vrij om
te genezen.

Je bent liefde waard,
wat voor gevoel
je ook overhield aan anderen.

Ja, voor sommige mensen zal jouw pijn ondragelijk zijn. Maar laat je niet wijsmaken dat jij zelf ondragelijk bent. Niet iedereen kan met jou oplopen, maar daarom hoef je nog niet zonder reisgenoten te zitten.

Er zullen andere mensen met je meegaan, andere mensen die hun tijd aan jou willen geven. Niet omdat ze je zielig vinden, maar omdat ze geloven in een Liefde die werkelijk is. Een Liefde die niet jaloers is. Een Liefde die niet zelfvoldaan is. Ja, sommige mensen lieten je vallen, maar jij, laat jij de hoop op Ware Liefde niet vallen. De Liefde is vriendelijk en oprecht, ondanks alles. Laat de Liefde niet vallen. De Liefde laat jou niet vallen, wil je dragen.

EN IN HAAR HART WEEET ZE
ALLES VAN HAAR EIGEN WAARDIGHEID.
HET IS GEEN ZWAKTE DAT ZE HET NODIG HEEFT
OM TELKENS WEER DEZELFDE WAARHEID TE HOREN:
DIT HOORT ER ALLEMAAL BIJ, ZO KOMT ZE AAN
OP DE PLEK WAAR ZE THUIS KAN ZIJN,
OPGEHEVEN NAAR HET LICHT
WAARIN HAAR HART VOORGOED KAN OPENGAAN.

ER IS ALTIJD RUIMTE
VOOR DE GROEI EN BLOEI
WAARVOOR WE GEBOREN ZIJN

Een hoopvol feest. Een genadevolle ontmoeting.
Een rustplaats voor het hart. Een balsem voor je wonden.
Een lofzang op de vrijheid.

Met *Bloei als de bloemen* schrijft Morgan Harper Nichols een ultieme liefdesbrief voor je hoofd, hart, ziel en lichaam. Vol hoop en reminders dat het leven zwaar kan zijn, maar juist daardoor ook zo waardevol. Dat het licht altijd weer doorbreekt, hoe donker het ook is. En dat je tot bloei komt, altijd weer opnieuw.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

9 789043 536349